

เทศน์อบรมพระและฆราวาส ณ วัดบูรพาราม สุรินทร์

เมื่อวันที่ ๓ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

พระอรหันต์แห่งประวัติศาสตร์

วันนี้เราทำกุศลเพื่อชาติของเราเอง ชาติไทยของเรามีจำนวนประชาชน ๖๑ - ๖๒ ล้านคน วันนี้เราสร้างมหากุศลอันยิ่งใหญ่เพื่อชาติของเรา จึงเรียกว่ามหากุศล เรียกว่ามหาทาน ไม่ใช่ทานธรรมดา เป็นมหาทานมหากุศล คราวนี้เรามีโอกาส วันนี้เป็นโอกาสเต็มที่ของพี่น้องชาวสุรินทร์เรา แล้วจากนั้นหลวงตากีจะไปเป็นระยะ ๆ นำพี่น้องทั้งหลายออกช่วยชาติบ้านเมือง ไม่อย่างนั้นจะไปไม่รอดนะ แล้วขอเรียนโดยตรงว่า เรื่องผู้นำนี้สำคัญมากนะ ถ้าเขาไม่ลงใจเขาไม่เชื่อถือเสียอย่างเดียว สตางค์หนึ่งก็ไม่หลุดมือออกมา นี่ทำไมพี่น้องชาวไทยทั้งหลายเรามีเท่าไรท่วมลง ๆ ก็เพราะความลงใจ เชื่อถือนั่นเอง

เหตุที่จะเป็นความลงใจเชื่อถือก็เพราะว่า ผู้นำพี่น้องทั้งหลายคือหลวงตาบัวนี้ได้เชื่อถือตัวเองมาแล้วเรียบร้อย ถ้าว่าเปอร์เซ็นต์เราอยากจะพูดว่าล้านเปอร์เซ็นต์ เราบริสุทธิ์ผุดผ่องด้วยความบริสุทธิ์ยุติธรรมที่สุดแล้ว มีความเมตตาครอบไว้ เราทำนี้เราทำด้วยความเมตตา เราไม่ได้หวังประโยชน์สิ่งหนึ่งสิ่งใดเท่าเม็ดหินเม็ดทราย จากการบริจาคของพี่น้องทั้งหลายเพื่อเราเลย เราเพื่อชาติบ้านเมืองของเราทั้งนั้น เราชักชาติมากที่สุด เพราะฉะนั้นจึงได้สละชีวิตจิตใจในเพศของพระนี่ ออกมารับใช้พี่น้องทั้งหลาย ว่ารับใช้ก็ไม่ผิด ว่าเป็นผู้นำก็ถูก รับใช้คือว่ารับใช้ชาติของเรานั้นแล เป็นผู้นำเพื่อชาติของเรา

คำว่าเป็นผู้นำ ๆ นี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เราได้พิจารณาเต็มหัวอกเราแล้วก่อนที่จะมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ไม่ใช่อยู่ ๆ เอาหัวชนฝาออกมาเป็นผู้นำ เราพิจารณาหมดทุกแง่ทุกมุม หาทางออกเพื่อชาติไทยของเรา หาที่ไหนก็ปิดตันอันตู่ไม่เป็นที่ลงใจได้ ๆ สุดท้ายก็หมุนเข้ามา ๆ ไกลเข้ามา ๆ หาทางออกไม่ได้ ก็เลยเอาตัวออกประกัน มาทดสอบตัวเอง หาที่ไหนไม่เจอแล้ว ที่นี้ยังมีอยู่จุดไหน ๆ ก็ยังเหลือแต่ตัวคนเดียว พิจารณาทั่วประเทศไทยเราแล้ว ว่าที่ไหนจะพอนำพี่น้องชาวไทยของเราออกได้ กักไหนเหล่าใด หน่วยไหน จุดใด ผู้ใด

พิจารณาไปหมดเต็มหัวใจด้วยอรรถด้วยธรรม ไม่พิจารณาแบบโลก ๆ พิจารณาโดยธรรมล้วน ๆ ช่องไหนมันก็ปิดตันอันตู่ไปหมดไม่มีช่องทาง ชาติไทยของเราก็นับวันที่จะล่มจมลงไปโดยลำดับ ๆ ยิ่งทำให้วิตกวิจารณ์มากขึ้น ๆ จึงได้ตื่นรนเพื่อหาทางออกให้พี่น้องชาวไทยของเราได้พ้นภัย อย่างน้อยก็ความอึดคัดขัดสน มากกว่านั้นชาติไทยของเราจะจมได้ นี่ละที่วิตกวิจารณ์มากกลัวจะล่มจม จึงหมุนเข้ามาหาตัวเอง

พี่น้องทั้งหลายให้จำไว้ละ คำเทศนาที่กล่าวเหล่านี้จะไม่ค่อยมีผู้ใดเทศน์อย่างนี้
นะ นี่เราเทศน์อย่างเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ค้นพบตัวให้เกิดภพเกิดชาติมาโดย
ลำดับ ถอนภพชาติเหล่านั้นออกจากหัวใจเสร็จแล้ว จึงได้นำเรื่องเหล่านี้มาประกาศให้
พี่น้องทั้งหลายทราบนะ ไม่ใช่มาประกาศอย่างลุ่ม ๆ คลุ่ม ๆ กำดังกำขวานนะ ถอดออก
มาด้วยความเปิดเผยทางด้านจิตตภาวนาล้วน ๆ ดังพระพุทธเจ้าถอดออกมา พระ
อรหันต์ทั้งหลายถอดสลักอันใหญ่โต พาให้เกิดภพเกิดชาติในที่ต่าง ๆ ออกมา ๆ นี่นำ
อันนั้นถอดออกมาให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ

จึงเรียนโดยตรงเลยและด้วยความอาจหาญด้วยความจริงที่รู้ที่เห็นมาที่ถอดมา
แล้วให้พี่น้องทั้งหลายฟังว่าได้ถอดมาแล้ว ได้เห็นภัยของมัน นี่จิตดวงนี้นะ โลกทั้ง
หลายทั้ง ๆ ที่เป็นนักเกิดนักตาย นักเกิดนักตายด้วยกันมากก็กัปก็กัลป์ แต่ละราย ๆ ถ้า
หากว่าเราจะยกออกมาเป็นรูปเป็นร่าง คนนี้ตาย เอ้า เราตายแล้วเอามากองไว้ เราตาย
เสร็จแล้วแต่ละภพละชาติเอามากองไว้ ๆ ประเทศไทยเราไม่มีที่กองศพของเราคนคน
เดี๋ยวนี้เลย เพราะเกิดแล้วตายเล่า ๆ ด้วยอำนาจแห่งเชื้อของความเกิดมันฝังอยู่ภายใน
จิตลึก ๆ ไม่มีใครมองเห็นได้เลย

พระพุทธเจ้าพระองค์แรกเป็นผู้มองเห็นถอนออกมาแล้ว พอเชื้อของมันขาด
สะบั้นออกมาแล้ว พระพุทธเจ้าก็ตรัสรู้ขึ้นมา เรียกว่าพ้นแล้วจากความเกิดแก่เจ็บตาย
แบกความทุกข์ความลำบากไปด้วยการเกิดแก่เจ็บตายนี้ ได้ถอนสุดสิ้นลงไปแล้ว ได้
เปล่งอุทานอันนี้ออกมาให้เบญจวัคคีย์ทั้งหลายฟัง เบญจวัคคีย์ทั้งหลายนั้นเป็นปฐมสาวก
เป็นสาวกคณะแรกของพระพุทธเจ้าเรา

ญาณฤจ ปน เม ทสฺสนํ อุกฺปาทิ ญาณความรู้แจ้ง ความรู้ความเห็นอันเลิศเลอ
ได้เกิดขึ้นแล้วแก่เราตถาคต ท่านเทศน์แก่เบญจวัคคีย์ทั้งหลาย อุกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความ
หลุดพ้นของเราจากการเกิดแก่เจ็บตายนี้ เป็นอันว่าไม่มีการกำเริบอีกแล้ว อยมนฺตฺติมา
ชาติ ชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเราตถาคต นตฺถิทานิ ปุณฺพภโว บัดนี้ความเกิดอีกตาย
อีกทุกข์อีก ไม่มีแก่เราแล้ว เรียกว่ายุติ เพราะถอนเชื้อของมัน ป่าช้าแห่งความเกิดตาย
ของจิต

คือเชื่อนี้ในนามบาลีท่านว่า อวิชฺชาปจฺจยา สงฺขารา สงฺขารปจฺจยา วิญญฺญาณํ นี้
แลตัวสำคัญ ไม่มีใครเรียน คือไม่มีใครรู้ เรียนเฉย ๆ เรียนไปเรียนมาเรียนเท่าไรก็ยัง
สงสัยไปเรื่อย ๆ หากความจริงไม่ได้จากการศึกษาเล่าเรียน ท่านก็เรียนเราก็เรียน เรียน
จำได้แต่ชื่อแต่นาม เรียนก็เรียนแต่รอยโคไม่ได้ตามดูตัวโค ถ้าหากว่าได้ตามดูตัวโค
แล้ว เรียนรู้รอยของโคแล้วให้ตามรอยโคเข้าไป เอาโคปล่อยไว้ที่ไหนตามรอยมันเข้าไป
ก็ไปถึงตัวโค นั่นตัวโค นี้อรอยโค นี้อวิชารู้อรอยโค เห็นไปโดยลำดับ

นี่ก็เหมือนกันจะเรียนมากเรียนน้อยไม่ประมาณ ทั้งท่านและเราเป็นเหมือนกันหมด หากความแน่นอนไม่ได้ หากหลักหาเกณฑ์ไม่ได้กับการเรียนมากเรียนน้อยถ้าไม่ได้ปฏิบัติ เหมือนกับเราเรียนรอยโค่นั้นแหละ เรียนสักเท่าไรก็รู้แต่รอยโค ๗ ตัวโคจริง ๆ เราไม่ได้ติดตาม ไม่ได้ติดตามรอยมันเข้าไปหาตัวโคก็ไม่เจอโค นี่เรียนเฉย ๆ เรียนบาปสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสงสัยนรก เรียนสวรรค์สงสัยสวรรค์ เรียนจนกระทั่งถึงนิพพานสงสัยนิพพานเต็มหัวใจ ไม่ว่าจะท่านว่าเราหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ เลื่อนลอยไปเหมือนกับคนที่ไม่ได้เรียนนั้นแล

เพราะความจำเฉย ๆ ไม่ใช่ความจริง เป็นเหมือนกับว่าเป็นคำบอกเล่า ตำรับตำราท่านเป็นคำบอกเล่า เราเรียนตามตำรับตำราเราก็เพียงจำได้แต่คำบอกเล่า แต่เราไม่ได้ปฏิบัติตัวตามหลักศาสนธรรมที่แสดงไว้เป็นคำบอกเล่า เรียกว่าแบบแปลนแผนผัง เราได้แต่แบบแปลนแผนผัง เราไม่ได้สร้างเป็นตัวบ้านตัวเรือนขึ้นมา ก็ไม่สำเร็จเป็นบ้านเป็นเรือนขึ้นมา

ที่นี้พอก้าวเข้าสู่ภาคปฏิบัติ นี่เรียกว่าเริ่มปลูกบ้านปลูกเรือนตามแปลนแล้ว ปลูกหลังเล็กหลังใหญ่ขนาดไหน จะเอาที่ห้องที่หับที่ชั้น แปลนบอกไว้เรียบร้อยแล้ว แล้วทำตามแปลนก็สำเร็จรูปร่างขึ้นมาเป็นบ้านเป็นเรือนเป็นตึกรามบ้านช่อง ก็ห้องที่หับที่ชั้นก็เป็นขึ้นมาโดยลำดับ จนกระทั่งบ้านเรือนตึกรามบ้านช่องสมบูรณ์เต็มที่ นี่ละเกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ คือการสร้างบ้านสร้างเรือนนั้นคือภาคปฏิบัติ การสำเร็จรูปร่างขึ้นมาเป็นลำดับลำดับนั้นเรียกว่าปฏิเวธ

ในธรรมท่านสอนไว้ว่า ปริยัติ คือการศึกษาเล่าเรียน ปฏิบัติ คือการดำเนินงาน เมื่อได้ศึกษามาแล้วออกปฏิบัติตามแบบแปลนแผนผังที่พระองค์ทรงชี้แจงไว้แล้วนั้น ที่นี้ผลก็จะปรากฏเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา เหมือนเราสร้างตึกสร้างร้าน ท่านสอนศีลเป็นยังงี้ สมาธิเป็นยังงี้ ปัญญาเป็นยังงี้ วิมุตติหลุดพ้นเป็นยังงี้ นิพพานเป็นยังงี้ นี้ได้แก่รูปร่าง หรือแบบแปลนแผนผังของมรรคผลนิพพาน

ที่เราเรียนมาเหล่านี้ไม่ใช่ นิพพาน นี่ศีลก็ไม่ได้อยู่ในตำรา สมาธิไม่ได้อยู่ในตำรา สมาธิทุกประเภทไม่มีในตำรา ตำรามีแต่ชื่อของศีล ของสมาธิ จนกระทั่งถึงปัญญาทุกชั้นขึ้นไป ไม่ได้อยู่ในตำรา มีแต่ชื่อปัญญา ๆ เท่านั้น วิมุตติหลุดพ้นไม่ได้อยู่ในตำรา นิพพานไม่ได้อยู่ในตำรา ในตำรานั้นมีแต่ชื่อของธรรมเหล่านี้ เมื่อปฏิบัติเข้าไป เหมือนกับเราปลูกบ้านสร้างเรือน ก็ค่อยเป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา ตั้งแต่วางรากฐานที่แรก นั้นเริ่มเป็นภาคปฏิบัติแล้ว ถ้าว่าจิตก็เริ่มมีความสงบตัวขึ้นมาแล้ว นั้นละเรียกว่ารากฐาน เรียกว่าเป็นผลขึ้นมาแล้ว

จิตตภาวนานี้จะเรียกว่าภาคปฏิบัติ เราปฏิบัติตามสิกขาบทวินัยก็เป็นภาคปฏิบัติภาคหนึ่ง ที่นี้จะเอาจริงเอาจังต้องภาคจิตตภาวนา ใช้ความพินิจพิจารณาภาวนาบังคับจิตใจของตน

ตามธรรมชาติของจิตใจฟุ้งซ่านรำคาญวุ่นวายตลอดเวลา เพราะมีสิ่งผลักดันมันออกไปให้ติดให้ตื้น ไม่ว่าจะหญิงว่าชาย นักบวช ขรราวาส คนมีคณจน คนฉลาดคนโง่ ติดตื้นเหมือนกันหมด เพราะกิเลสตัวนี้อยู่เหนือทุกสิ่งทุกอย่าง อยู่เหนือทุกวิชา มันจึงครอบงำมันจึงผลักดันได้ทั้งนั้น ที่นี้เวลาพยายามทำจิตตภาวนาเข้าไป จิตใจที่เคยวุ่นวุ่นขุ่นมัวนั้นก็ค่อยสงบตัวเข้ามา ด้วยคำบริกรรมเสียก่อนในเบื้องต้น

เช่น ท่านสอนให้ภาวนาพุทโธ ๆ หรือสอนให้บริกรรมภาวนาพุทโธ หรืออัมโม หรือสังโฆ หรือกำหนดอานาปานสติ ให้มีสติติดแนบอยู่กับคำบริกรรมนั้น ๆ ทุกบททุกบาทไปไม่ให้เผลอสติ เมื่อสติได้จัดจ่อเข้าไปในกิจการงานใด งานนั้นย่อมปรากฏเป็นผลขึ้นมา ๆ จิตที่เคยฟุ้งซ่านรำคาญบังคับมันเข้าสู่ภาวนา ให้อยู่ในจุดเดียวนี้ อยู่กับพุทโธนี้ อยู่กับอัมโม หรือสังโฆนี้ อยู่กับลมหายใจนี้ บีบบังคับเข้าไป ๆ สิ่งผลักดันคือกิเลสก็ออกมาไม่ได้ เพราะอำนาจแห่งคำบริกรรมคือธรรมนี้ครอบหุ้มมันไว้ จิตของเรา ก็สงบตัวลงไปได้

เพราะจิตดวงนั้นก็เลสผลักดันออกมาไม่ได้ จิตของเราก็สงบตัวลงไป เมื่อเริ่มสงบตัวลงไปก็ปรากฏขึ้นภายในจิตของเรา อ้อ นี่คือความสงบ ความสงบที่ท่านบอกว่าสมณะ ๆ ในตำรานั้นเป็นแต่ชื่อ ความสงบที่แท้จริงมาปรากฏที่จิตใจของเราผู้ปฏิบัติอยู่เวลานี้ จากนั้นจิตก็มีความสงบเย็นสง่าผ่าเผยขึ้นภายในใจ นี่เริ่มเป็นผลขึ้นมาแล้วจากการปฏิบัติคือจิตตภาวนาของเรา เริ่มปรากฏผลขึ้นมาเรื่อย ๆ สงบเข้าไป ละเอียดเข้าไป ความละเอียดเข้าไปความสว่างกระจ่างแจ้งค่อยแสดงตัวออกมา ความอัศจรรย์เริ่มขึ้นมาแล้วภายในจิตใจ เราก็จะเริ่มเห็นคุณค่าของการภาวนาเราไปโดยลำดับ

คนเราเมื่อได้ปรากฏสมบัติอันล้ำค่าภายในใจแล้ว ทำไมจะไม่ปล่อยวางสิ่งอื่นซึ่งเป็นเรื่องรบกวนใจมานาน จิตก็หมุ่นเข้ามาสู่สมาธิ จิตเป็นสมาธิแน่นหนามั่นคงสงบเย็น กิเลสไม่กวนแล้วที่นี้ นี่ละเราสร้างมรรคผลนิพพานสร้างขึ้นที่ใจ สร้างสมาธิสร้างขึ้นที่ใจ ปรากฏสมาธิขึ้นที่ใจ เราเป็นเจ้าของสมาธิของเราเอง สมาธิขึ้นใดเราเป็นผู้รู้ผู้เห็นเป็นผู้เป็นขึ้นภายในใจของเราจากจิตตภาวนา จนปรากฏเป็นสมาธิเต็มที่แล้ว จิตสว่างกระจ่างแจ้งภายในใจในองค์สมาธิ มีความสงบเย็น

อยู่ที่ไหนอยู่ได้ทั้งนั้น อยู่คนเดียวก็ได้ อยู่ที่ไหนจิตใจไม่ยุ่งเหยิงวุ่นวายกับอารมณ์ต่าง ๆ มีความรู้ความสงบเป็นธรรมเป็นเครื่องอยู่ภายในจิตใจ อยู่ได้สบาย นี่

ผลแห่งการภาวนาได้ปรากฏขึ้นแล้ว เกิดขึ้นจากภาคปฏิบัติ เรียกว่าปฏิเวธ คือความรู้
แจ้งในจิตใจของตนที่เป็นสมาธิ นี่เป็นขั้นหนึ่งของปฏิเวธ เป็นขั้นหนึ่งของภาคปฏิบัติ

จากนั้นจิตของเรามีความสว่างขึ้นมาสงบเย็นใจแล้ว ไม่หิวโหยในอารมณ์ต่าง
ๆ เราแยกจิตที่สงบนั้นให้ออกสู่การพิจารณาทางด้านปัญญา คราวนี้เป็นคราวที่จะถอด
ถอนภพชาติ รื้อชาติ ถอดถอนกิเลสอันเป็นเชื้อแห่งภพทั้งหลายออกจากใจไปโดย
ลำดับลำดับ ปัญญาพิจารณา ท่านสอนไว้สำหรับนักบวชเราอันเป็นอาวุธสำคัญก็คือ
ว่า เกสา โลมา นขา ทันดา ตโจ เป็นต้น ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง นี้แลเป็นสิ่งที่หุ้มห่อ
มนุษย์เราทุกคนให้กลายเป็นภูเขาภูเขา ภูรักรูขี้ผึ้ง ภูเกลียดภูโกรธ ขึ้นมาตรงนี้ ปิดหูปิด
ตา

ภูเขาทั้งลูกไม่ปิด แต่ผม ขน เล็บ ฟัน เฉพาะอย่างยิ่งหนังปิดได้ดี หุ้มห่อได้
สนิท..หนัง หลงเพลินเป็นบ่ากับหนังมีจำนวนเท่าไร โลกทั้งโลกหลงเพลินกันกับสิ่ง
เหล่านี้ทั้งนั้น นี่ละกิเลสมันปิดบังอย่างนี้ บาง ๆ เท่านั้นละ หนังหุ้มห่อร่างกายนี้ไม่ได้
หนาเท่าใบลานเลย แต่สัตว์โลกติดกันทั้งนั้น ภูเขาทั้งลูกไม่ได้ติดกัน แต่หนังนี้ติด หนัง
เขาหนังเราติดกัน เจอกันเมื่อไรติดทั้งนั้น ทั้งหญิงทั้งชาย นักบวชฆราวาส ติดหมด
เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงมอบอาวุธนี้ให้ นี่ละอาวุธที่จะบุกเบิกภูเขาภูเขา คือร่างกาย
สังขารของหญิงของชายของสัตว์ของบุคคลออกให้เห็นตามความจริง

ดูผมเป็นยังงี้ ผมเกิดขึ้นมาจากไหน สถานที่อยู่ของผมเป็นยังงี้ ขนเป็นยังงี้
เล็บเป็นยังงี้ ฟันเป็นยังงี้ ดูเข้าไป ฟันก็คือกระดูก เป็นหญิงเป็นชายเป็นสัตว์เป็น
บุคคลที่ไหน หนัง หนังรองเท้าเราไม่เห็นหลง ไม่เห็นติดมัน แต่หนังคนทำไมติด ติด
ทั้งหนังเขาหนังเรา คลี่คลายออกดูหนัง นี้เรียกว่าปัญญา จะบุกเบิกเพิกถอนสิ่งที่ปิดบัง
นี้อันสร้างคามทุกข์ให้แก่เราออกเป็นลำดับลำดับ นี้เรียกว่าปัญญา เป็นภาคปฏิบัติอีก
ภาคหนึ่งซึ่งสูงขึ้นไป

ปฏิเวธ ก็คือความรู้แจ้งเห็นจริงตามธาตุตามขันธ์ ตามหนังตามเนื้อตามเอ็น
กระดูก แล้วแยกออกจากความเป็นสัตว์เป็นบุคคลเป็นหญิงเป็นชายได้อย่างประจักษ์
ใจ อ้อ นี่หนังเพียงหนังเท่านั้น ไม่ใช่สัตว์ไม่ใช่บุคคล เรามาตื่นตื่นเป็นบ้าเฉย ๆ
พิจารณารู้ทั่วถึงเจ้าของที่ไปติดพันกับสิ่งเหล่านี้ แล้วก็ถอนตัวเข้ามา ๆ พิจารณาเข้าไป
ภายในลึกเท่าไรยังเห็นตั้งแต่ของปฏิกุศลโสโครก ทั้งเขาทั้งเราเป็นด้วยกันหมด หนังก็
หนังหุ้มห่อเอาไว้ให้หลงเป็นบ่ากันทั้งโลกทั้งสงสาร

เมื่อเปิดหนังออกด้วยปัญญาแล้วกระจ่างแจ้งขึ้นมา หลงเขาหลงเราที่ไหนกัน
ความหลงความยึดถืออันนั้นแลสร้างกองทุกข์ให้แก่สัตว์ทั้งหลาย เมื่อความรู้แจ้งเห็นจริง
มากน้อยเพียงไร ถอนอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นในเขาในเราในสัตว์ในบุคคล ในหนัง

ในเนื้อในเอ็นกระดูกออกไปได้โดยลำดับ ๆ จนกระทั่งจิตถอนตัวเข้ามา อุปาทานความยึดมั่นถือมั่นซึ่งเป็นภาระอันหนักนั้นก็หลุดลอยออกไป ๆ จิตสว่างกระจ่างแจ้งขึ้นมา นี้เรียกว่าการสร้างมรรคสร้างผลสร้างขึ้นมา เท่ากับเขาสร้างบ้านสร้างเรือนสูงขึ้นเป็นลำดับ ใหญ่โตขึ้นเป็นลำดับ เทียบกันเป็นอย่างนั้น

วันนี้จะเทียบให้พี่น้องทั้งหลายฟัง แล้วปัญญาที่แทรกเข้าไป พิจารณาเข้าไป เอาจนกระทั่งรู้แจ้งชัดจนหายสงสัยแล้ว เรื่องร่างกายเหล่านี้ปล่อยวางกันเองไม่มาพิจารณา ไม่มาพัวพัน ไม่มาติดมาข้อง ปล่อยอุปาทานความยึดมั่นถือมั่นซึ่งหนักยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูกนี้ เหมือนกับว่าถอดเสื้อถอดหมามาเลย เบาหวิว ๆ จิตหมุนตัวเข้าสู่ตัวเอง ไม่ไปยึดสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นเราเป็นของเราอีกต่อไป ก็ไม่หนัก ถอนเข้ามา ๆ

เพียงรูปร่างของเราเท่านั้นก็เป็นเรื่องใหญ่โตมาก พิจารณาสิ่งเหล่านี้ พอสิ่งเหล่านี้ขาดสะบั้นออกจากใจแล้ว ใจหมดอุปาทานความยึดมั่นถือมั่น จิตหมุนตัวขึ้นไปเป็นลำดับ ไม่มีเครื่องติดติด ร่างกายนี้แลเป็นที่เกิดแห่งโรคะตันทา ให้มีครอบครัวผัวเมียทั้งหลายทั้งชาย ก็คือร่างกายอันนี้ เมื่อถอนสิ่งเหล่านี้ออกไปแล้ว ความหมายของสิ่งเหล่านี้ก็ไม่มี ร่างกายก็ไม่ติด จิตใจก็ไม่ถูกกีดขวางแล้วหมุนตัวขึ้นไปเป็นลำดับ เบาหวิว ๆ ขึ้นไปเรื่อย ๆ

จากนั้นก็พิจารณาเข้าไปถึงเวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ อันเป็นนามธรรมละเอียดลออ อันนี้เป็นกอง อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา ทั้งนี้ ไม่มีสิ่งใดเป็นเราเป็นของเราได้ เห็นชัดจนแล้วปล่อยเข้าไปโดยลำดับ ฟังให้ดีนะ นี่ละวิธีถอนจิตออกจากวิภวภู คือความเกิดแก่เจ็บตาย ท่านถอนวิธีนี้ ด้วยวิธีจิตตภาวนา แล้วถอนเข้าไป ๆ จิตติดตามเชื้อแห่งภพเข้าไปโดยลำดับ จนกระทั่งเข้าถึงตัวเชื้อจริง ๆ

นี่สรุปพูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ตัวเชื้อจริง ๆ มันฝังลึกอยู่ที่จิต ฝังลึกเอามากไม่มีใครมองเห็นได้เลย สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีใครสามารถที่จะมองเห็นได้ อันนี้แลที่ครอบงำสัตว์โลกให้เกิดแก่เจ็บตาย อันนี้แลที่ทำให้สัตว์โลกลุ่มหลงมกมาย เกิดแล้วตายเล่า ๆ ตกนรกอเวจีมาก็กบก็กิ้งก่าก็ครั้งก็หน ไปเป็นเปรตเป็นผีเป็นสัตว์เดรัจฉานมาก็ภพที่ชาติ ไม่รู้เนื้อรู้ตัว คือธรรมชาตินี้แลพาให้ไป เชื้อที่ฝังอยู่ในจิต

เมื่อร่างกายแตกลงไปแล้ว ธรรมชาตินี้อยู่ในจิตไม่แตก ติดตามจิตนี้ไป หนุนจิตให้พาไปเกิดที่นั่นเกิดที่นี่ ถ้าผู้มีกรรมดีได้สร้างสมอบรมมามากน้อย ก็พาไปเกิดในสถานที่ที่ดีที่งาม ได้มีความสุขพอปลดปล่อยวางความทุกข์ทั้งหลายได้บ้าง ถ้าผู้ลุ่มตัวไม่รู้เนื้อรู้ตัวก็สร้างแต่บาปแต่กรรม แล้วก็จมลงในนรก ทั้ง ๆ ที่กิเลสตัวหนึ่งมันหลอกว่านรกไม่มี แต่ผู้ไปตกนรกเป็นเราเสียเอง กิเลสมันไม่ไปตก เราเป็นผู้ไปรับเคราะห์รับกรรมของตนเสียเอง จมอยู่ในนรก

ครั้งเวลาพ้นจากนรกขึ้นมาแล้ว มันก็ปิดบังไว้เสียว่านรกไม่มีทั้ง ๆ ที่ไปตกมาอย่างมอมแมมนั้นแหละ ก็กัปกัปปี้ พอพ้นขึ้นมามันก็ปิดบังทางมาเสีย ไม่ให้รู้ว่าเราเคยตกนรก มันก็ทำให้สร้างบาปสร้างกรรมอีก เกิดตายอยู่อย่างนี้ ตกนรกหมกไหม้ เป็นเปรตเป็นผีอย่างนี้ นี่หมายถึงผู้สร้างกรรมอันชั่ว ออกจากจิตตวิชชาอันแล ตัวนี้ตัวฝึกลึก ตัวนี้ใหญ่โตมาก ไม่รู้เนื้อรู้ตัวสัตว์โลกทั้งหลาย งุ่มง่ามตัวมเต็มเหมือนสัตว์ดาบอดหูหนวกปิดทวารหมด

นี่ละกิเลสพาเราไป ไปด้วยความมืดความบอด เกิดมาก็ภพที่ชาติมองคืนหลังไม่เห็นเลย ปัจจุบันนี้เราอยู่อย่างนี้ เราแน่นอนไหมว่าเราตายแล้วเราจะไปที่ไหน ก็ไม่รู้อีก อยู่เร็ว ๆ ร่อน ๆ อยู่หาฝั่งหาฝาไม่ได้ หาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ ตายไปก็ตายแบบหาฝั่งหาฝาหาที่ยึดไม่ได้ ก็เป็นไปทำนองนั้นอีก แล้วตายอีกเกิดอีก ตายอีกเกิดอีก อยู่อย่างนี้มากที่กัปกัปปี้

ที่นี้พอปัญญาของภาคปฏิบัติสร้างบ้านสร้างเรือนที่จะให้สำเร็จรูปโดยสมบูรณ์ขึ้นมา ก็คือเข้าจุดนี้เอง ปัญญาญาณ ปัญญาเริ่มตั้งแต่ปัญญาธรรมดา รู้แจ้งแทงทะลุเป็นลำดับจนก้าวเข้าสู่ภาวนามยปัญญา ภาวนามยปัญหานี้ทางปริยัติท่านแสดงไว้ว่าปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ ที่นี้เมื่อเราไม่ปฏิบัติเราจะรู้ได้ยังไงว่าปัญญาเกิดขึ้นจากการภาวนาล้วน ๆ นั้นเกิดขึ้นอย่างไร ไม่รู้ ต้องเป็นผู้ปฏิบัติ

เมื่อก้าวเข้าถึงปัญญาภาวนามยปัญญา ปัญญาที่หมุนตัวไปเองเพื่อแก้กิเลสโดยลำดับลำดับ ไม่ต้องบังคับบัญชาใดกันเหมือนแต่ก่อน ความขี้เกียจนี้เรียกว่าหายหน้าไป มีแต่ความขยัน ถ้าว่าความเพียรก็ความเพียรกล้า ได้รั้งเอาไว้ ในการที่จะทำตัวให้หลุดพ้นจากทุกข์ บินไปข้างหน้าเรื่อย ๆ เห็นโทษแห่งความเกิดแก่เจ็บตายและความทุกข์ซึ่งติดตามมากับความเกิดแก่เจ็บตายนับเป็นลำดับลำดับ หมุนตัวเข้ามา เหมือนกับว่าไล่ติดตามตัวของเราเข้ามา เราก็เอาสติปัญญานี้เปิดทาง ๆ ออกเรื่อย ๆ เพื่อหลุดพ้นจากความเกิดแก่เจ็บตายนี้

จนกระทั่งเข้าถึงจุดนี้ ปัญญาเป็นภาวนามยปัญญา คือปัญญาเป็นปัญญาล้วน ๆ ไม่ต้องบังคับบัญชา เหมือนที่เราศึกษาเล่าเรียนมาในความจำ เพราะฉะนั้นปัญญาความจำ กับสติความจำ ปัญญาความจำ จึงแก้จึงถอดถอนกิเลสไม่ได้ ปัญญาความจริง สติความจริง ต่างหากออกจากภาคปฏิบัติ เป็นเครื่องแก้กิเลสตัดหน้าไปโดยลำดับภายในจิตใจของตน รู้แจ้งไปโดยลำดับ ไม่ต้องถามใคร เปิดเผยไปเรื่อย รู้ตรงไหน อ้อ อย่างนี้หรือ อ้อ อย่างนี้หรือ สมาธิเป็นอย่างนี้หรือ อ้อ ปัญญาเป็นอย่างนี้หรือ อ้อ เรื่องฆ่ากิเลสฆ่าอย่างนี้หรือ รู้ไปโดยลำดับลำดับ นี้คือภาคปฏิบัติ สร้างบ้านสร้างเรือน เห็นผลเป็นลำดับลำดับ

ต่อนั้นต่อนี้ขึ้นไปจนกระทั่งถึงจุดสุดยอดของมัน ก็ก้าวขึ้นสู่จิตอวิชชา คือเชื้อแห่งภพแห่งชาติที่ฝังอยู่ในใจของสัตว์ทุก ๆ ดวงไปเลย ถอนพรวดออกมาจากนั้นแล้ว ภพชาติชาติสลับกันให้เห็นประจักษ์ภายในจิตใจของตน นี่ละท่านว่า อยมมุตติมา ชาติชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายของเรา ก็คือตัวให้เกิดภพชาตินั้นถอนออกมาแล้ว ถูกถอนออกมาแล้ว นตฺถิทานิ ปุณฺณโก โย บัดนี้เราจะไม่มาเกิดตายอีกแล้ว ก็เพราะเชื้อแห่งภพชาตินี้ได้ถอนตัวออกไปแล้ว

อกุปฺปา เม วิมุตฺติ ความหลุดพ้นของเราจากแหล่งแห่งความเกิดแก่เจ็บตายที่เต็มไปด้วยกองทุกข์นี้ ไม่มีการกำเริบแล้ว เพราะถอนอวิชชาเชื้อแห่งภพแห่งชาติที่ฝังอยู่ในใจนี้ออกด้วยจิตตภาวนา เมื่อถอนนี้ออกหมดแล้ว ความบริสุทธิ์เต็มตัวก็แสดงขึ้นอย่างเต็มที่ พุติให้เต็มยศก็ว่าเหมือนฟ้าดินถล่ม ระหว่างกิเลสที่ครองหัวใจมานาน ได้ขาดสะบั้นลงไปจากใจ ใจดีดขึ้นเหมือนฟ้าดินถล่มภายในหัวอกของผู้เป็นเสียเอง นี่ละคือการถอนภพถอนชาติ ถอนความเกิดแก่เจ็บตาย ถอนทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นชื่อว่าสมมุติกองทุกข์ทั้งหลาย ไม่มีเหลือภายในจิตใจเลย

เพราะฉะนั้นท่านผู้บรรลุนิพพานถึงขั้นบริสุทธิ์พุทธโธเต็มที่ หลุดพ้นเต็มที่แล้ว ท่านจึงไม่มีความทุกข์ภายในใจเลยตั้งแต่ขณะนั้นมา ครองแต่บรมสุขเต็มหัวใจ นี่ละพระพุทธเจ้าครองบรมสุข ฟ้าดินถล่มในวันเดือนหกเพ็ญ ตรัสรู้ธรรม เวลานั้นละเป็นเวลาที่ท่านพาดวิญญูจักรปาชาของจิตที่มันพาเกิดพาตาย จิตไม่เป็นปาชา แต่สิ่งที่อาศัยของจิตร่างนั้นรูปนี้ ไปอาศัยสิ่งใดสิ่งนั้นก็เป็ปาชาเกิดตาย ๆ เหมือนกัน ถอนอันนี้ออกไปแล้วปาชาของจิตก็ไม่มี ปาชาที่เป็นร่างของจิตไม่มีเลย หลุดพ้นแล้ว นี่คือภาคปฏิบัติเรียกว่าปฏิเวธธรรม โดยสมบูรณ์เต็มที่แล้ว ไม่ต้องไปทูลถามพระพุทธเจ้า

เมื่อได้ตรัสรู้ธรรมถึงขั้นนี้แล้ว พระพุทธเจ้าจะประทับอยู่ข้างหน้าก็ไม่ทูลถาม เพราะเป็นของอันเดียวกัน รู้อย่างเดียวกัน เห็นอย่างเดียวกัน รวมทั้งเป็นธรรมทั้งดวงอย่างเดียวกันแล้วไปถามกันหาอะไร หมดปัญหา นี่การปฏิบัติธรรมท่านปฏิบัติอย่างนั้น

คำสั่งสอนของพระพุทธเจ้ากระเทือนโลกธาตุ เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน มาเป็นประจำตลอดทุกวันนี้ แต่เวลานี้ถูกกิเลสมันปิดบังหุ้มท้อไว้หมด ขึ้นชื่อว่าอรรถว่าธรรมแล้วมันไม่ยอมรับ ๆ มันจะยอมรับตั้งแต่ความโลภความโกรธ ราคะตัณหา ความอยากความทะเยอทะยานดินรนกวัดแกว่ง อันนี้จริงจังมากเต็มหัวใจของทุกคน แต่เรื่องอรรถเรื่องธรรมนั้นเมื่อยังไม่ได้หลักได้แก่นต์แล้วเถลไถล ปลิ้นปล้อนหลอกหลวงเจ้าของ จะทำความดีก็หลอกเจ้าของเสีย ถ้ากิเลสหลอกแล้วติดตามไปเลยวิ่งไปเลย ขาขาดแขนขาดไม่ว่า ขอให้วิ่งตามกิเลสก็แล้วกัน ถ้าสอนให้ปฏิบัติธรรมนี้ไม่ยอมรับที่จะปฏิบัติเลย

เวลานี้กิเลสกำลังเข้าครอบงำจิตใจของโลก เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเรา ห้างเหินจากศีลจากทานจากการภาวนา จากการอบรมจิตใจให้มีความสงบผ่องใสพร้อมเย็นเป็นไปได้ในวันหนึ่ง ๆ ไม่ค่อยมีในธรรมเหล่านี้ ธรรมเหล่านี้ไม่ค่อยมีภายในจิตใจ ในขณะที่เดียวกันมีแต่กิเลสหุ้มห่อปิดบังเอาไว้ โลกของเราจึงร้อนไปด้วยไฟนด้วยไฟ ราคาคุณาก็คือไฟกองหนึ่งเผาหัวใจสัตว์โลก โทสาคุณาก็เป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจโลก โมหาคุณาก็เป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจโลก โสภาคุณาคือความโลภโลเลหาประมาณไม่ได้ ไม่มีวันอิ่มพอ นี่ก็เป็นไฟกองหนึ่งเผาหัวใจโลก

เมื่อโลกของเรามีไฟสองสามกองนี้เผาอยู่ในหัวใจของแต่ละดวง ๆ ทั่วแดนโลกธาตุนี้ ใครจะปฏิบัติตนขึ้นมาอวดตนขึ้นมาชองไหนมุมใด ว่าเราได้รับความสุขความสบาย ไม่มี สามแดนโลกธาตุนี้มีแต่กองไฟในหัวใจแต่ละดวง ๆ มีแต่กองไฟเผาอยู่นั้น เมื่อนั้นเจริญเมื่อนี้เจริญ มันเจริญด้วยไฟนด้วยไฟต่างหากโดยหลักธรรมชาติที่ว่าเมื่อนั้นเจริญเมื่อนี้เจริญ มันดูเผิน ๆ ตามกิเลสหลอกหลวงคนให้ดู ดูถนนหนทางดูตึกรามบ้านช่องเขาเจริญอย่างนี้ ๆ กิเลสหลอกไปเรื่อย ว่าบ้านนั้นเจริญบ้านนี้เจริญแล้วไปเมื่อนั้นเจริญ ไปเมื่อนี้เจริญ

ยิ่งชาวไทยของเราแล้วยิ่งเป็นบ้าใหญ่ นะ ถ้าว่าไปเมืองนอกมาเมืองไหนมา ไปเมื่อนั้นเมื่อนี้มาเหมือนจะเหาะเหินเดินฟ้าม่า ทั้ง ๆ ที่ขึ้นจากส้วมจากถ่านโผล่ขึ้นมาในเมืองไทยของเรานั้นแหละ แล้วก็มาอวดตัวว่าส้วมถ่านนี้เจริญรุ่งเรือง เป็นยังงัยพวกหนอนมันว่าส้วมว่าถ่านเจริญรุ่งเรือง แล้วพวกเราจะไปอยู่กับมันได้ไหมที่เป็นชาติมนุษย์รู้จักดีจักชั่ว จะไปอยู่กับส้วมถ่านของหนอนได้ไหม นี่ละผู้มีอรรถมีธรรมยอมเห็นสิ่งเหล่านี้ว่าเป็นเหมือนกับส้วมกับถ่าน ความทุกข์ความทรมานทั้งหลายที่กิเลสบีบบังคับอยู่เวลานี้ เป็นไฟเป็นไฟเป็นส้วมเป็นถ่าน ผู้มีอรรถมีธรรมส่องลงไปนี่แล้วก็หาทางออกได้

วันหนึ่ง ๆ เราเกิดมานี้ก็หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ วันนี้เรามีหลักมีเกณฑ์อะไรที่จะพาเราไป ต้องสร้างศีลสร้างธรรม นี่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้อย่างนี้ ให้มีการให้ทาน มีการรักษาศีล มีการเจริญเมตตาภาวนา ให้จิตยึดธรรมอันนี้แล้วจิตจะมีที่เกาะที่ยึดที่เป็นที่ไป จะไปเกิดในภพใดชาติใด ถ้าศีลธรรมพาไปแล้วสมหวัง ๆ เป็นลำดับลำดับไป ถ้าปล่อยให้กิเลสพาไปแล้วพวมทั้งนั้น ๆ ให้พี่น้องทั้งหลายนำไปคิด

ธรรมเหล่านี้ไม่มีใครแสดง วันนี้เปิดเผยหัวข้อให้พี่น้องทั้งหลายทราบทุกคน เพราะได้ทำประโยชน์ให้โลก ธรรมเหล่านี้ที่เราครองในหัวใจเรามาแล้ว เราครองมาแล้ว ธรรมอันนี้คืออะไร พระพุทธเจ้าเป็นยังงัยเราไม่สงสัย นิพพานเป็นยังงัยเราไม่สงสัย

ธรรมแท้เป็นยังงไรเราไม่สงสัย เพราะเหตุไร เพราะบรรจุอยู่ที่หัวใจเราที่ปฏิบัติมา เอาชีวิตเข้าแลกมา ปรากฏสมบัติเหล่านี้เต็มหัวใจแล้ว อิ่มพอแล้วทุกอย่าง

ไปไหนไม่อยากไป แม้ที่สุดไปนิพพานก็ไม่อยากไป เพราะพอแล้ว นิพพานกับหัวใจเป็นอันเดียวกันแล้ว ได้ครองกันมาแล้วได้ ๔๙ ปี ด้วยอำนาจแห่งปริยัติคือการศึกษาล่าเรียนแล้วปฏิบัติ ปฏิบัติเอาจริงเอาจังเอาเป็นเอาตาย ศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ หลุดพ้น เข้าเป็นสมบัติของตัวโดยสมบูรณ์แล้วจึงไม่ถามหาอะไรอีก อิ่มแล้ว ถ้าเป็นน้ำก็เต็มแก้วแล้ว ไม่ทราบจะเอาน้ำที่ไหนมาเทให้มากยิ่งขึ้นไปกว่านี้อีก เพราะเต็มแก้วแล้ว นี่เราจะไปหาธรรมที่ไหนมาเพิ่มใจดวงนี้ซึ่งเป็นธรรมทั้งแท่งแล้วให้เป็นธรรมเพิ่มขึ้นไปกว่านี้อีกไม่มี เป็นที่พอทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

นี่คือผลแห่งการปฏิบัติตามพระพุทธศาสนาที่ทรงสอนไว้แล้ว นี่คือตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ตลาดแห่งคุณงามความดีทั้งหลายของผู้บำเพ็ญ ผู้เชื่อศีลเชื่อธรรมเชื่อศาสนา จะเป็นผู้ได้ธรรมทั้งหลายเหล่านี้ไปครองหัวใจ ใจจะมีหลักยึด ใจจึงจะมีฝั่งมีฝา ใจจะเป็นไปได้ด้วยสุคติ คือไปดีไปเป็นสุข ขอให้ทุก ๆ คนสร้างคุณงามความดีเข้าเป็นหลักใจเถอะ จะไม่ต้องไปนิมนต์พระมา กุสลา ธมฺมา ก็ได้ กุสลา ธมฺมา คือเราสร้างมานั้นแล เป็นเครื่องเชิดชูเรา เป็นเครื่องชักจูงเราไป เป็นเครื่องหนุนเราไปให้ไปสู่สถานที่เราสร้างไว้แล้วด้วยดีไม่เป็นอย่างอื่น

ให้เชื่อตัวเองมากกว่าเชื่ออย่างอื่นนะ ให้เชื่อความมุ่งมั่นของตัวเอง ตามหลักธรรมของพระพุทธเจ้าที่ทรงสั่งสอนไว้แล้วด้วยความถูกต้อง ไม่ผิดพลาดแต่ประการใด ให้ปฏิบัติตามนี้ ทุกข์ยากลำบากในการปฏิบัติธรรมนั้น คืออุปสรรคที่เกิดขึ้นจากกิเลสมันสร้างขวากสร้างหนาม ปักขวากปักหนามไว้ไม่ให้เราก้าวเดินได้ ถ้าจะไปทำทาน กิเลสเข้าขัดแย้งแล้ว จะทำบุญให้ทานหนึ่งบาท ถ้าเป็นธนัตถ์อย่างทุกวันนี้ กำแล้วกำเล่า ๆ สุดท้ายเงินหนึ่งบาทหรือหนึ่งร้อยบาทที่เป็นกระดาดนั้นเป็ยกไปหมดด้วยเหงื่อมือ เพราะกิเลสมันหวงไม่ยอมให้ทาน

นี่ละอำนาจของกิเลสเวลามันมีกำลังมาก เราจะทำบุญให้ทาน คือการทำบุญให้ทานนั้นเป็นการที่จะเล็ดลอดออกจากความคุมขังของมัน ออกจากอำนาจของมัน มันจึงไม่ยอมเราให้ทานง่าย ๆ ในเบื้องต้นเป็นอย่างนั้น เวลากิเลสหนา ๆ นี้เอาจริง ๆ นะ เงินบาทหนึ่งไม่ยากให้ทาน สองบาทไม่ยากให้ทาน กิเลสเหนียวแน่นแก่่นที่สุดไม่มีอะไรเกิน

ยังจะทำความดีรักษาศีล โอ๊ย ตายแล้วไม่ไหวแล้ว พอจะทำความดีอะไรกิเลสต้องเข้ากัดเข้าขวาง ไม่ใช่ธรรมท่านกิดท่านขวางดังที่เราสำคัญตามกิเลสว่า การทำบุญ

ให้ท่านเป็นของยาก ๆ ไม่ยากยังงี้ก็กิเลสเป็นผู้กีดผู้กันผู้ขวางเอาไว้ จะไม่ให้ยากยังงี้ ธรรมท่านไม่ได้ขวางใครนี่นะ เป็นความดีตลอด แต่ที่ขวางคือกิเลสขวางไม่ให้เราทำ

เมื่อเราพยายามบุกบั่นเข้าไปเรื่อย ๆ ความขวางของกิเลสจะค่อยเบาตัวลงไป ๆ การทำความดีของเราจะค่อยราบรื่นตั้งงามสม่ำเสมอไปเรื่อย ๆ ที่นี้พอเรามีบุญมีกุศล มาก กิเลสตัวเป็นข้าศึกก็ค่อยเบาตัวลง ๆ ที่นี้ไม่ได้สร้างคุณงามความดีอยู่ไม่ได้ นี่เรียกว่าได้หลักใจแล้ว สิ่งสมบารุงหลักใจของเราให้แน่นหนามั่นคงขึ้นไปโดยลำดับ เอ้า ให้ท่าน วันหนึ่งไม่ได้ให้ท่านอยู่ไม่ได้ ไม่ได้ภาวนาอยู่ไม่ได้ อย่างน้อยให้ได้ อิติปิโส ภควา สุภาวชาโต ภควตา ธมฺโม ให้สงบใจเสียนิดหนึ่งก็เอา

ต่อจากนั้นถ้าไม่ได้ภาวนาอยู่ไม่ได้ ไม่ได้ให้ท่านอยู่ไม่ได้ ไม่ได้รักษาศีลอยู่ไม่ได้ หากเป็นในหลักธรรมชาติของจิตที่มีธรรมชาติเครื่องหนุนเอง กิเลสค่อยห่างตัวออกไป ๆ การสร้างความดีของเราที่หนักขึ้นไปเรื่อย ๆ ที่นี้ความสุขของเราภายในใจนั้นแหละ เราไม่ต้องไปถามหาตามดินฟ้าอากาศ ฟ้าแดดดินลมที่ไหน ไม่มีสถานที่สถิตความสุข มีแต่หัวใจเราดวงเดียว

เพราะความทุกข์ก็อยู่ที่หัวใจดวงเดียว เมื่อเอาธรรมเข้าไปชะล้างแล้ว ความสุขของเราจะเกิดขึ้นมาจากความดีของเราเอง และค่อยสง่างามขึ้นไปเรื่อย ๆ เราก็มีหลักมีเกณฑ์ เกิดมาไม่รู้ที่เกิดที่มาของเราที่ตาม แต่ปัจจุบันของเรามีความอบอุ่น ตายไปแล้ว เราจะต้องไปดีแน่ ๆ แน่นอน ๆ ยิ่งมีความดีมากเท่าไร ต่อไปกล้าหาญต่อความตายเลย

ทั้ง ๆ ที่แต่ก่อนกลัวความตายมากที่สุด พอระลึกถึงความตายนี้ โห ใจหดหู่จะเป็นจะตาย ดิ้นรน อยากคิดเรื่องอื่นให้มากลบกันไว้เพื่อจะพอบรรเทา คิดเรื่องเพลิดเรื่องเพลินรื่นเรียงไปเสีย เพื่อกลบความตายของเรา นี่แต่ก่อนเป็นอย่างนั้น ที่นี้เวลามีคุณงามความดีหนักเข้ามากเข้า ๆ ระลึกถึงความตายอยากระลึกทั้งวัน เพราะเรากล้าหาญแล้ว ตายแล้วอย่างไรเราก็ต้องไปเป็นสุขโดยสมบูรณ์ เพราะธรรมความดีหนุนอยู่ภายในจิตใจ ประจักษ์อยู่กับใจของเราแล้ว จึงกล้าหาญต่อความตาย ตายเมื่อไรไปทางดีเมื่อนั้น

ดังมีธัมมิกอุบาสกคนหนึ่ง นี้เอามาเป็นพยานแก่พี่น้องทั้งหลายให้ทราบ ธัมมิกอุบาสกนั้นจะสร้างคุณงามดีมาตลอด จนเป็นที่ภูมิใจ เป็นที่แน่ใจในตัวเอง ไปที่ไหนแกต้องเป็นหัวหน้าในการทำบุญให้ท่านในงานต่าง ๆ เขาต้องมาเชื่อเชิญแกไปเป็นหัวหน้างานทุกแห่ง ๆ เพราะเขาเห็นว่าเป็นผู้ใจบุญเด่นที่สุดในหมู่บ้านนั้น ๆ ที่นี้เวลาจนจะตาย นี้ละแกกล้าหาญอยู่นะเรื่องความตาย แกไม่ได้สะทกสะท้าน เวลาจะตายจนตัวเข้ามาเท่าไรก็บอกลูกไปนิมนต์พระท่าน มาสวดสังวัชยธรรมให้พ่อฟัง รื่นเรียงบันเทิง

ในวาระสุดท้ายหน่อย เวลานี้พ่อจวนตัวจะตายแล้ว ขอให้พ่อได้ฟังธรรมพอบเป็นเครื่อง
รื่นเริงใจหน่อย

ลูกก็ไปนิมนต์พระมาสวดมนต์ให้ท่านฟัง ให้ธัมมิกอุบาสกฟัง แล้วในขณะที่เดียวกัน เพราะจวนตัวแล้ว พวกภคินีทั้งหลายมาจากชั้นต่าง ๆ บนสวรรค์มาด้วยกันหมด เพราะแก้ทำคุณงามความดี ควรแก่สวรรค์ชั้นนั้น ๆ อยู่แล้ว เพราะฉะนั้นภคินีจึงมาจากสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ครบทุกชั้นเลย มารอบอยู่บนอากาศ ทางนี้ก็ฟังธรรมะเพลิน พระท่านก็สวดเพลิน ทางโน้นก็เรียกร้องลงมา ภคินีทางโน้นเรียกร้องขอเชิญคุณพ่อ ๆ มารดคันนี้ ขอเชิญคุณพ่อมาขึ้นรถคันนี้ รถทิพย์อยู่เต็มท้องฟ้าอากาศนั้น มีแต่คันเรียกร้องให้อุบาสกคนนั้นขึ้นไปรดของตน

ทางนี้ก็กำลังฟังธรรมเพลินอยู่ ก็เลยบอกทางพวกเทพเทวดาทั้งหลายนั้นว่า ให้ออกก่อน ๆ คงจะหลุดปากออกมาในขณะที่ฟังเทศน์เพลิน พระท่านได้ยืมว่าให้ออกก่อน ๆ ท่านนึกว่าให้ออกเสียก่อน พระก็เลยลุกจากที่แล้วก็กลับไปวัด พอพื้นตัวขึ้นมา ได้พูดติดต่อกับเทวดาเรียบร้อยแล้ว ย้อนจิตกลับมา พระคุณเจ้าหายหมดแล้ว อ้าว พระคุณเจ้าไปไหนหมด ฟังเทศน์เพลิน ๆ ได้ครู่เดียวแล้ว ทำไมพระคุณเจ้าหายไปหมดแล้ว ก็คุณพ่อบอกว่าให้ออกก่อน ๆ พระท่านก็ต้องหยุดละซี ท่านหยุดแล้วท่านก็กลับไปวัด

อ้อ พ่อไม่ได้บอกให้พระคุณเจ้ารอนะ พ่อบอกให้พวกเทพทั้งหลายที่อยู่บนภคินีนั้น ซึ่งเรียกร้องลงมาให้ไปขึ้นรถของตน ๆ ต่างหาก พ่อไม่ได้บอกให้พระท่านออกก่อนให้ท่านหยุดนะ พ่อบอกให้พวกเทพทั้งหลายเขารอเสียก่อนต่างหาก ไปนิมนต์ท่านมา เอ้า ไปนิมนต์ท่านมาอีก

พอทางนี้ไปพระก็ไปถึงวัดพอดี ถูกพระพุทธเจ้ากำราบปราบปรามเอาอย่างใหญ่หลวงทีเดียว นี่มาอะไรกันนี่นะ ไปสวดมนต์ยังงี้มากันอย่างนี้ ก็อุบาสกห้าม บอกว่าให้หยุดแล้วให้ออกก่อน ๆ ก็มาเลย อุบาสกคนนั้นเขาไม่ได้ห้ามพวกเธอทั้งหลายนี้นะ เขาห้ามพวกเทพทั้งหลายที่อยู่เต็มท้องฟ้าอากาศนั้นต่างหาก จะเป็นอันตรายต่อการฟังเทศน์ของอุบาสกคนนั้น ไม่ได้ห้ามท่าน ไปเดี๋ยวนี้ พระพุทธเจ้าไล่กลับไป

พอดีพวกลูกของอุบาสกคนนั้นก็มา แล้วก็ตามกลับคืนไป สวนทางกันก็รับกันกลับคืนไปสวดมนต์ พอเสร็จจากนั้นแล้วก็ลาลูกหลาน พอจะไปละนะ จุดหมายปลายทางของพ่อมีสมบุรณ์เต็มที่แล้ว พ่อไปด้วยความสมหวัง ก็ระดับดับจิตไปในเวลานั้น นี่อำนาจแห่งการสร้างความดีทำคนให้เป็นที่แน่ใจได้ถึงขนาดนั้น นี่ละความดี ส่วนกิเลสตัณหาที่เราเพลินเพลินเป็นบ้ากับมันเวลานี้ มันไม่ได้สร้างความแน่ใจให้เราะ มีแต่สร้างความสงสัยสันทะห์ ความหาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ให้เต็มหัวใจเรา

เพราะฉะนั้นคนทั่วโลกดินแดนจึงอย่าเข้าใจว่าใครมีหลักมีเกณฑ์ ไม่มี ถ้าไม่มีธรรมภายในใจเสียอย่างเดียวกัน ถ้ามีธรรมภายในใจแล้ว อย่างอุบาสกนี่ นี่พอจะไปละณะได้เวลาแล้ว แล้วก็ติดที่เดียวไปเลยด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งกุศล ไม่ต้องนิมนต์พระมาอุสสาก็ได้ พร้อมแล้วไปได้เลย นี่ละอำนาจแห่งบุญ อำนาจแห่งกุศล เป็นคู่เคียงกับใจ เป็นที่ยึดเป็นที่เกาะของใจ ใจแน่นอน ถ้ามีบุญมีกุศลแล้วไปเกิดได้อย่างแน่นอน

แม้เราเกิดมาไม่รู้ที่มาของเราว่า เกิดมาจากภพใดชาติใด จึงมาเกิดที่นี้นี้ก็ตามเรามีบุญมีกุศลเต็มหัวใจแล้ว ไปอย่างมีหลักมีเกณฑ์มีฝั่งมีฝ้า ดังธัมมิกอุบาสกที่พูดมาเป็นตัวอย่างอย่างตะกั๊วนี้ เพราะฉะนั้นขอให้สร้างหลักใจให้ดีนะอย่าปล่อยอย่างวาง จิตดวงนี้แหละที่ว่าตะกั๊วนี้ มันมีวิชาเชื่อแห่งภพแห่งชาติ ให้เกิดแก่เจ็บตายอยู่ไม่มีวันอิมพอ เกิดตายอยู่นี้ตั้งกัปตั้งกัลป์ ถ้าถอนเชื่อนี้ออกไม่ได้จากหัวใจแล้ว จะต้องเป็นนักเกิดนักตายอยู่นี้ตลอดไป เคยเป็นมามากน้อยเพียงไร จะเป็นไปอย่างนั้นไม่มีขอบเขต ไม่มีเบื้องตันเบื้องปลาย เพราะฉะนั้นจึงต้องสร้างคุณงามความดี

การสร้างคุณงามความดีนอกจากจะพาเราให้ไปสู่สุคติสวรรค์แล้ว ยังตัดย่นวิภวภูคือความเกิดแก่เจ็บตายของเราให้หดให้ย่นเข้ามา จะเกิดต่อไปอีกก็เหมือนที่แสนชาติ จะตัดย่นเข้ามา ๆ เรื่อย ๆ หดเข้ามาเพราะอำนาจแห่งบุญนี้เป็นเครื่องตัดทอนภพชาตินั้นเข้ามา จนกระทั่งวาระสุดท้ายภพชาตินี้ขาดสะบั้นออกจากจิต เพราะใจมีความดีอันสมบูรณ์เต็มที่แล้ว สามารถสังหารภพชาติภายในจิตใจได้ ไปอย่างหายห่วง ดังพระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไป ท่านไปอย่างหายห่วง ท่านหายห่วงแล้วตั้งแต่ขณะที่ท่านตรัสรู้ธรรมขึ้นมาในใจ ท่านหมดห่วงตั้งแต่บัดนั้นแล้ว ประจักษ์ในใจของท่านตั้งแต่บัดนั้นแล้ว

นี่ละสละของพวกเรา คือท่านผู้บริสุทธิ์พุทธโธ ประกาศตนออกมาด้วยความอาจหาญชาญชัยและประจักษ์ใจทุก ๆ พระองค์ไม่ว่าพระพุทธเจ้า ไม่ว่าพระอรหันต์ท่าน ท่านได้ครองธรรมเหล่านี้แล้วจึงมาสอนพวกเราทั้งหลาย วันนี้ได้พูดเรื่องธรรมทั้งหลายให้ท่านนักปฏิบัติ คือนักบวชเราก็มียะอะที่มาวันนี้ วิถีทางเดินของจิตที่พาให้เกิดแก่เจ็บตายนี้ ให้ตัดย่นเข้ามาด้วยจิตตภาวนา เพื่อมรรคผลนิพพานแก่บรรดาสัตว์ทั้งหลาย ก็ได้นำมาเปิดเผยวันนี้

เพราะตนได้ปฏิบัติมาอย่างนั้นจริง ๆ แล้ว และได้รู้ได้เห็นธรรมประเภทที่กล่าวนี้มาประจักษ์หัวใจ เต็มหัวใจ ไม่มีอะไรสงสัยแล้ว จึงได้นำธรรมของจริงนั้นมาประกาศให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ว่าตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคืออะไร คือหัวใจของผู้ปฏิบัติธรรมนั้นแลเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่จุดนั้น ถ้าใครไม่ปฏิบัติ ใครไม่สนใจ ก็มี

ตั้งแต่ตลาดแห่งกิเลส ฟืนไฟแห่งกิเลสเต็มหัวใจเราเท่านั้น เพราะฉะนั้นขอให้พยายามแก้ไขตัดแปลงตนเอง เห็นมีความบกพร่องตรงไหนให้แก้ไข

นี่ละธรรมเป็นธรรมของจริง เรานำมาประกาศวันนี้ นำมาประกาศอย่างอาจหาญชาญชัยด้วยความเมตตาแก่พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ได้นำมาประกาศด้วยความโอ้อวดอย่างนั้นไม่มี ความโอ้อวดเป็นเรื่องของกิเลส ธรรมแล้วไม่โอ้อวด พุดตามหลักความจริงตามที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสรู้มาแล้ว ทรงแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกให้รู้มรรครู้ผลตามทางพระพุทธเจ้า เมื่อรู้แล้วเห็นแล้วทำไมจะพุดไม่ได้

ธรรมเป็นเครื่องสอนโลก รู้แล้วเห็นแล้วพุดให้โลกฟังไม่ได้ ถูกกิเลสหัวเราะเยาะเย้ย ไม่มีใครยอมรับความจริง ก็แสดงว่าศาสนานี้จะสิ้นสุดยุติหมดแล้วในหัวใจของชาวพุทธเรา เพราะไม่ยอมรับความจริงคือมรรคผลนิพพานของผู้ปฏิบัติที่ได้รับมาแล้ว จะยอมรับตั้งแต่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะตัณหาเต็มหัวใจ ตายไม่อิ่มพอ ทุกข์ไม่อิ่มพอ ไม่เช็ดหลาบ มีอย่างเดียวเท่านั้นที่เราทั้งหลายจะได้รับ นอกจากธรรมคือความจริงนี้ ต้องเป็นอย่างนั้นโดยแน่นอน

วันนี้พุทธธรรมะให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบไว้อย่างถึงใจ และนักปฏิบัติเราคือพระก็เหมือนกัน พระนั้นแลจะเป็นเจ้าของตลาดแห่งมรรคผลนิพพานที่หัวใจ เพราะใกล้เคียงที่สุดกับมรรคผลนิพพาน เนื่องจากกิจการงานอะไร ๆ ไม่มีสำหรับพระเรา ภาระทุกอย่างการเลี้ยงดู ที่อยู่ที่อาศัยประชาชนญาติโยม เขาปลูกเขาสร้างให้เรียบร้อย หามาให้ฉันทุกวันไม่อดไม่อยาก งานของเราจึงไม่มีในสิ่งก่อกวนทั้งหลายเหล่านี้ มีแต่ที่จะบำเพ็ญคุณงามความดีจิตตภาวนาของเราให้เต็มเม็ดเต็มหน่วย เพื่อตัดดวงเอามรรคผลนิพพานเข้าสู่ใจของเรา แล้วประกาศผลอันล้ำเลิศนี้ให้ประชาชนทั้งหลายได้ทราบเพื่อเขาจะได้มีแก้ไขประพฤติปฏิบัติตาม แล้วสืบทอดมรรคผลนิพพานไปไม่มีสิ้นสุดในพุทธศาสนาของเรา จะได้เห็นความเจริญรุ่งเรืองของชาวพุทธเราว่าเอาจริงเอาจัง

วันนี้ได้พุดถึงเรื่องธรรมทั้งหลายเหล่านี้ หายสงสัยหรือยังพี่น้องทั้งหลาย ว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่หรือสูญไปหมดแล้ว มีแต่กิเลสนั้นเหวอครอบงำเผาหัวใจโลกมรรคผลนิพพานที่เป็นน้ำดับไฟไม่มีบ้างเหวอ ถ้าเราเสาะแสวงหาเมื่ออยู่ เช่นเดียวกับกิเลส กิเลสเป็นอกาลิโกหากาลเวลาไม่ได้ ทำให้เกิดกิเลสเมื่อไรเกิดเมื่อนั้น ธรรมก็อกาลิโก ไม่มีกาลเวลา เราสร้างธรรมเมื่อไรธรรมเกิดที่หัวใจเราเมื่อนั้น เพราะฉะนั้นจึงให้เพิกถอนกิเลสออกไปโดยลำดับ สร้างธรรมขึ้นมาภายในจิตใจแล้ว ใจของเราจะเป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพานขึ้นมา โดยไม่ต้องถามผู้หนึ่งผู้ใด

เอาละวันนี้พุทธธรรมะเพียงเท่านี้ หวังว่าจะเป็นที่ระลึกแก่พี่น้องทั้งหลาย หลวงตาได้ประกาศตนออกมา ปีนี้เป็นปีที่เปิดอกให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายได้ทราบทั่วถึงกัน

ในสมบัติของคนที่ครองมาเป็นเวลานาน ได้ครองสมบัติวิมุตติธรรมความหลุดพ้น ไม่สงสัยพระพุทธเจ้าแล้วมาตั้งแต่ปี ๒๔๙๓ นี้ได้ประกาศให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ๒๔๙๓ เป็นปีเศษพหลวงปู่ฉันเรา ปีนั้นเป็นปีที่เราเศษพกิเลสให้บรรลีย์จากหัวใจ ตั้งแต่บัดนั้นมาแล้วเราครองบรมสุขตั้งแต่บัดนั้น คำว่าทุกข์ที่จะเฉียดเข้าไปในจิตใจเราไม่เคยมีเลย เพราะกิเลสอันเป็นสาเหตุให้เกิดความทุกข์หมดแล้วภายในหัวใจ ทุกข์จึงไม่มีภายในหัวใจ มีแต่บรมสุขล้วน ๆ เต็มหัวใจ

เราครองธรรมประเภทนี้มาได้ ๔๙ ปีนี้แล้ว แล้วก็ทำประโยชน์ให้โลกเต็มเม็ดเต็มหน่วยเรื่อยมา ไม่มีอันใดที่จะเป็นของตัว สมบัติมากน้อยทุ่มเทลงไปเพื่อช่วยโลกช่วยสงสาร นับแต่คนทุกข์คนจนขึ้นไป สงเคราะห์ทั่วไปหมดทุกภาคของเรา สร้างโรงร่ำโรงเรียน สถานที่ราชการต่าง ๆ จากนั้นก็ก้าวเข้าสู่โรงพยาบาล มีเท่าไรทุ่มลงไปหมด ๆ ไม่เคยเก็บอะไร จนสามารถพูดได้ว่าเราเป็นนักเสียสละ ไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัวเราเลย เงินทองข้าวของไม่เคยมี เพราะความเมตตาถวาทออกไปหมดเพื่อสงเคราะห์โลก ความตระหนี่ถี่เหนียวมาอยู่เราไม่ได้ มีแต่การจะให้ทาน มีแต่การสงเคราะห์โลกอย่างเดียว

เราทำมาเป็นลำดับอย่างนั้น เพราะฉะนั้นเราจึงเอาตัวของเราออกเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลาย ด้วยความเชื่อตัวเองล้านเปอร์เซ็นต์ ด้วยเหตุนี้เองสมบัติเงินทองข้าวของที่พี่น้องทั้งหลายนำมาบริจาคเพื่อชาติไทยของเรา โดยผ่านหลวงตาบ๊วเอง จึงเป็นที่แน่ใจว่าสมบัติเหล่านี้จะเข้าคลังหลวงทุกบาททุกสตางค์ ไม่รั่วไหลแตกซิมไปที่ไหน เพราะหลวงตาบ๊วเป็นผู้รับผิดชอบในการเงินนี้ทั้งหมด ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยเกี่ยวข้องกับการเงิน การทองพอที่จะมารับผิดชอบอย่างนี้ ได้มาเท่าไรมากน้อยสั่งให้ออกแจกทาน สั่งให้ช่วยสงเคราะห์สงหาโลกทั้งหลายทั่ว ๆ ไปตลอด ไม่เคยมาเกี่ยวข้องกับเงินกับทอง

แต่มาครั้งนี้ได้เป็นผู้ถือบัญชีเงินเสียแล้ว ฟังซิพี่น้องทั้งหลาย เราไม่เคยเกี่ยวข้องกับการเงินกับทองมา แต่มาครั้งนี้ เงินทุกบาททุกสตางค์หลวงตาบ๊วเป็นผู้ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เพื่อกันความรั่วไหลแตกซิม เราจะเป็นผู้รับผิดชอบสมบัติของพี่น้องทั้งหลายแต่ผู้เดียว เต็มความสามารถของเรา เราจึงเป็นผู้ถือบัญชีเอง เราจึงเป็นผู้คุมอำนาจในการเงินทั้งหลาย บัญชีเงินทุกบาททุกสตางค์ เป็นบัญชีของหลวงตาบ๊วแต่ผู้เดียว ไม่ให้ใครมาถือบัญชีแทนเราเลย เราเป็นผู้ถือบัญชีแต่ผู้เดียว เป็นผู้สั่งเก็บสั่งจ่ายแต่ผู้เดียว

แล้วการสั่งเก็บสั่งจ่ายนี้ สั่งจ่ายนี้สั่งจ่ายไปในทางใดบ้าง นี้เราก็จะเปิดเผยให้พี่น้องชาวไทยทั้งหลายทราบเป็นระยะ ๆ ไป โดยไม่มีปิดบังลึกลับแต่อย่างใด สมกับเราทำด้วยความเมตตาล้วน ๆ ขอให้พี่น้องทั้งหลายจงไว้วางใจ ในการที่เราพาพี่น้องทั้งหลายดำเนินเพื่อชาติบ้านเมืองของเราคราวนี้ ว่าจะเป็นไปได้เพื่อความสมบูรณ์พูนผลโดย

แน่นอน เพราะกำลังวังชาความสามารถและความเชื่อถือของพี่น้องทั้งหลายรวมตัวกันแล้ว จะเป็นพลังอันยิ่งใหญ่หนุนชาตของเรา ให้หลุดพ้นจากความทุกข์ความจนนี้ไปได้ โดยลำดับ จนกระทั่งถึงขั้นสมบูรณ์พูนผลเต็มที่

เพราะฉะนั้นจึงว่าผู้นำเป็นของสำคัญมากนะ เราคิดก่อนแล้วหาผู้นำมันหาไม่ได้ทั่วประเทศไทย ไม่ได้ดูถูกเหยียดหยามท่านผู้หนึ่งผู้ใด แต่มันปลงใจลงไม่ได้เราก็บอกปลงใจลงไม่ได้ เวลาจะปลงใจลงได้ก็คือมาหาหลวงตาบัวเสียเอง เอาตัวประกัน ปลงใจลงได้เพราะอะไร เพราะเราไม่มีอะไรแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างเราบริสุทธิ์เต็มที่แล้ว

ถ้าพูดถึงเรื่องใจของเราเราก็บริสุทธิ์เต็มที่แล้ว หากกิเลสตัวใดมาแทรกไม่มีแล้วเวลานี้ ถึงจะประกาศเป็นว่าเรานี้คือพระอรหันต์องค์หนึ่งก็จะผิดไปไหนถ้าจะพูด พระพุทธเจ้ายังพูดได้ ครั่งพุทธกาลยังพูดได้ ธรรมอันเดียวกัน ผู้รู้ผู้เห็นธรรม ธรรมแบบเดียวกัน ทำไมเราจะพูดไม่ได้ กิเลสตัวไหนจะมาเย็บปากหลวงตาบัวให้มันมาเย็บ จะพาดให้มันหงายลงไปเลย เราปฏิบัติเราแทบเป็นแทบตายเราก็บริสุทธิ์ของเรา ผลรายได้มากน้อยเพียงไรเรารู้ของเรา ความบริสุทธิ์วิมุตติหลุดพ้นเราก็บอกเห็นในหัวใจของเราแล้วจะนำออกมาพูดไม่ได้หรือ จะให้แต่กิเลสมันเย็บปากไว้หมดหรือ ไม่เชื่อถือกันหาว่าโอ้อวดหรือ

เอาฟังให้ดีพี่น้องทั้งหลาย วันนี้เป็นวันเปิดอกให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบวันนี้แหละ ผลแห่งการปฏิบัติศาสนา ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานคือพุทธศาสนาของเราโดยสมบูรณ์ไม่มีสงสัย เป็นแต่ไม่มีใครปฏิบัติเท่านั้น เทียบแล้วเหมือนกันกับว่าน้ำนี้มีอยู่เต็มสระใหญ่ ทั้งใสสะอาดทุกสิ่งทุกอย่าง รสเอร็ดอร่อยจีตสนิทดี แต่ถูกจอก آهنมันปกคลุมเอาไว้ไม่ให้มองเห็นน้ำ มองไปเห็นแต่จอกแต่ آهنปกคลุมหุ้มห่อเอาไว้หมด น้ำอยู่ได้มองไม่เห็นเลย คือจอก آهنได้แก่กิเลสตัณหา มันปกคลุมหุ้มห่อมรรคผลนิพพานซึ่งเป็นสระน้ำอันใหญ่เอาไว้ ไม่ให้พวกเราทั้งหลายเห็น

มีหน้าข้ามันยังหลอกเอาด้วยว่า สมัยนี้มรรคผลนิพพานไม่มี นั่นเห็นไหมมันโกหกเป็นชั้น ๆ นะ สมัยนี้มรรคผลนิพพานไม่มี ใครจะปฏิบัติดีปฏิบัติชอบขนาดไหนก็ไม่มีทางได้มรรคผลนิพพาน ตัวโคตรพ่อโคตรแม่มันไม่เคยปฏิบัติจะเอามรรคผลนิพพานมาจากไหน เราอยากพูดว่าอย่างนั้นหรือเราพูดไปแล้วก็ไม่ทราบนะ ผู้ปฏิบัติมีอยู่ ธรรมสอนเพื่อมรรคผลนิพพานก็เป็นศาสดาองค์เอก มีตนมีตัวอยู่ สอนมรรคผลนิพพานเป็นมรรคผลนิพพาน ทำไมเราปฏิบัติเพื่อมรรคผลนิพพานจะรู้มรรคผลนิพพานไม่ได้

ปฏิบัติตามกิเลสให้กิเลสมาเผาหัวใจได้ทุกคน ๆ เห็นไหม กิเลสเป็นอากาลีโกมีอยู่ทุกเวลา คิดให้เป็นกิเลสเมื่อไรเป็นกิเลสเมื่อนั้น คิดให้เป็นธรรมเมื่อไรก็เป็นธรรม

เมื่อนั้น ทำไมธรรมจึงจะหมดเขตหมดสมัยไป ถ้าไม่ถูกหลอกของกิเลสเสียจนตัวเหล็ก ตัวเหลวเปื่อยไปหมดแล้ว วันนี้ได้เปิดเต็มที่ให้พี่น้องทั้งหลายได้ทราบ ใครจะฟังก็ฟัง แล้วหลวงตาบัวอาจจะไม่ได้กลับมาแสดงให้พี่น้องทั้งหลายทราบอีกก็ได้ วันนี้เป็น โอกาสมหามงคลแก่พี่น้องทั้งหลาย เฉพาะอย่างยิ่งพี่น้องชาวจังหวัดสุรินทร์เรา

ธรรมะประเภทอย่างนี้ไม่ค่อยได้พูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยเหมือนวันนี้นะ วันนี้รู้สึกพูดให้เต็มเม็ดเต็มหน่วยจนถึงขั้นอรหัตต์เลยทียวนะ แต่หันนี้มันมีหันได้สองอย่างนะ ถ้าหันกิเลสแล้วเป็นพระอรหัตต์ ถ้าหันทั้ง ๆ ที่มีกิเลสนี้ ก็หันไปกินอันนั้น หันไปกินอันนี้ หันไปบิณฑบาต หันไปกินแล้วหันไปนอน มีหลายหันนะ ให้พี่น้องทั้งหลาย เลือกลงว่าหันอะไร หลวงตาบัวก็ประกาศให้ทราบแล้ว หลวงตาบัวหันได้ทั้งนั้น หันกินก็ได้ วันพรุ่งนี้พี่น้องทั้งหลายเอาจึงหันมาให้หลวงตาบัว หลวงตาบัวก็จะหันไปกิน หันไปจึงหัน มันหันหลายหัน

ทุกวันนี้มีแต่หันไปกินนั้นหันไปกินนี้ ไม่ได้หันหามรรคผลนิพพานจึงไม่เจอมรรคผลนิพพาน แล้วก็ดูถูกเหยียดหยามศาสนา เหยียบย่ำทำลายศาสนาว่ามรรคผลนิพพานไม่มี เอ้า เปิดจอกเปิดแหนออกตั้งที่ว่าสระใหญ่นั้น เปิดจอกเปิดแหนออก คือได้แก่ถอดถอนกิเลสออกเป็นลำดับ ๆ ซึ่งเท่ากับเปิดจอกเปิดแหนออกให้เห็นน้ำ เริ่มเห็นน้ำเล็กน้อยแล้วตักมาดื่มมาชิมดูเป็นยังงัย ทราบชัดเจนแล้วก็ม่แก่ใจ อ้อ น้ำในสระนี้ยังมีสมบูรณ์ เป็นแต่เพียงว่าจอกแหนปกคลุมหุ้มห่อไว้ ที่นี้ก็ม่แก่ใจที่จะเปิดจอกเปิดแหน เลิกจอกเลิกแหนออกให้หมด ให้เห็นน้ำเต็มเปี่ยมในสระนั้น

นี่ก็เหมือนกันเปิดจอกแหนออกหมดแล้ว น้ำคืออรหัตบุคคผล น้ำคือมรรคผลนิพพานไม่ต้องถาม จะปรากฏขึ้นที่หัวใจซึ่งถูกกิเลสปกคลุมไว้นั้นแล พอเปิดกิเลสออกซึ่งเป็นเหมือนจอกเหมือนแหน เปิดออกจากใจแล้ว น้ำคืออมตธรรม น้ำคือความบริสุทธิ์ น้ำคืออรหัตบุคคผล จะปรากฏขึ้นที่ใจโดยไม่ต้องสงสัย วันนี้ย้าให้เต็มที่เลย วันต่อไปก็จะม่ค่อยมีเวลาพูด เอละวันนี้พูดเพียงเท่านี้

และหลังจากนี้ไปแล้ว ท่านพี่น้องทั้งหลายที่จะช่วยกันบริจาคเพื่อช่วยชาติของเรา เอา ๆ ให้เต็มที่นะ เวลานี้เป็นเวลาตักดวงเพื่อมหากุศลแก่ชาติไทยของเรา แก่ตัวของเรา อย่าให้เสียเวล่ำเวลาที่มาเปล่า ๆ ตายเกิดเปล่า ๆ มันเกิดมันตายมาก็กัปกี้กลับแล้วม่ได้รับประโยชน์ สร้างกุศลนี้เป็นประโยชน์ทุกระยะ ๆ ได้โอกาสแล้วที่เราทั้งหลายจะพยายามตักดวงช่วยกัน ทั้งช่วยชาติของเรา ทั้งช่วยตัวของเรา เป็นมหากุศลอันยิ่งใหญ่ เอละเปิดโอกาสให้

เอละยุติเพียงเท่านี้ม่ต้องเอวัง เพราะม่ได้ตั้งนโม เอละพอ